

TRUYỆN NGẮN TRĂM CHỮ

Steven N.

ÔNG THẤY CHẴNG

Thầy vốn nghiêm mật công phu, cẩn trọng ngôn hành nhưng hương giới đức vẫn tự nhiên lan tỏa. Tăng, tục gần xa mến mộ. Quan sở tại sanh lòng đố kỵ tìm đến:

"Ông tu ở đây đã lâu, vậy chúng đắc gì chưa?"

"Tôi là ông tăng bình thường, chẳng đắc gì cả," Thầy trả lời.

Ông ta nghe thế bèn chế nhạo:

"Chỉ toi cơm chửi có ích lợi gì cho đời đâu?"

Thầy không trả lời mà hỏi ông ta:

"Ông có thấy oxy trong không khí không? nhưng chúng có ích đấy chứ!"

Ông quan chúng hứng quay gót đi.

THANH TỊNH TẠI TÂM

Khách phương xa ghé thăm chùa dâng lên chuối già, hoa lài cúng Phật. Không ngờ bị một số người ngăn cản, quở trách:

"Sao lại dâng cúng mấy thứ này?"

Khách ngạc nhiên hỏi tại sao thì họ bảo:

"Chuối già, hoa lài không được thanh tịnh; không được đặt trên bàn thờ Phật!"

Nghe thế bèn than:

"Học Phật phải dụng trí huệ chứ đừng dụng cảm tính. Thanh tịnh hay không là do tâm chứ nào ở vật bên ngoài!"

THIÊN ĐƯỜNG ĐÃ MẤT

Bọn khủng bố cài bom, ném đạn, phóng hoả... làm cho bao nhiêu người mất nhà cửa, chết thảm thương; sự khổ đau, sợ sệt bao trùm cả một vùng. Vậy mà chúng còn hô to khẩu hiệu:

- Đây là lễ vật dâng lên bậc thánh minh.

Thế gian vô thường, chẳng mấy chốc chúng cũng chết. Hồn đọa địa ngục. Chúng giận dữ kiện Diêm Vương:

- Sao là địa ngục, chúng tôi phải được lên Thiên Đường chứ?

Diêm Vương ôn tồn bảo chúng:

- Lễ ra là vậy nhưng tiếc rằng Thiên Đường bị chính các anh phá hủy rồi!

LƯƠNG TÂM KHÔNG BẰNG LƯƠNG THÁNG

Có việc phải đến cửa quan. Quan hoạnh hoẹ, làm khó đủ điều; lên xuống mấy bận, năn nỉ ỉ ôi vẫn không xong. Quan vôi vỉnh:

- Thủ tục "đầu tiên" chưa thông thì việc chi cũng bế tắc!

Anh đành bấm bụng dứt lốt cho quan một mớ tiền mồ hôi nước mắt của mình. Nhận xong quan cười khi đóng triện ngay tức khắc. Anh than vãn với xóm giềng, hầu như ai cũng đồng cảnh ngộ cả. Dân ca thán nguyên rủa:

- Đồ vô lương tâm.

Quan nghe được cười gằn:

- Lương tâm sao bằng lương tháng!

SỰ THẬT CỦA THÂN

Nàng vốn xinh đẹp nên tự tin thái quá; khoác lên mình toàn đồ hiệu mắc tiền lại còn xài cả đồ da, lông thú nữa chứ. Vậy mà chưa đủ lắm le đòi đi mỹ viện bơm, độn... thêm cho sexy. Một hôm đưa đi chơi, chàng đưa thẳng vào viện ung thư. Tận mắt thấy những lở loét, hôi thối, rên rĩ... của những hình hài đang hư hoại, nàng thật sự bị sốc, khi về hỏi:

- Thân người thật vậy sao, em phải làm thế nào đây?

Chàng bèn nói:

- Thân người như túi da thối, biết dùng thì sanh phước ngược lại thì tạo nghiệp. Em đừng chịu những đòi hỏi quá đáng của nó!

AI SAI XỬ AI

Đất Viên vào thời hắc ám. Người người mê tiền, ai cũng xem tiền là mục đích tối thượng. Có anh nhà giàu nọ ngày đêm mưu tính cho tiền sanh lãi, có bao nhiêu cất giữ trong nhà bank nhưng vẫn không an tâm. Ngày ngày lo nghĩ sợ mất giá, sợ cướp bóc, sợ vợ con phá, sợ quan dòm ngó... Trông khổ sở vô cùng. Bạn anh ta thấy thế bèn hỏi:

"Anh giàu thật nhưng khổ thế! Anh là chủ của tiền hay tiền là chủ anh?"

Anh ta rất hãnh tiến nói:

"Tất nhiên tôi là chủ rồi!"

Người bạn lại bảo:

"Nhưng thật tế tôi thấy nó đang sai xử anh."

Anh ta nín thinh không đáp nên lời.

MÊ LẦM

Hắn thật thà, viết lách cũng khá nhưng kể từ gia nhập Vô Thần Môn thì trở thành hung thần, nhục mạ, truy sát những người không cùng chính kiến, gây biết bao tai ương trong thời gian dài. Hắn còn lật bàn thờ tổ tiên để tỏ lòng trung với môn phái. Hắn tuyên bố:

- Môn phái của ta là vĩ đại nhất, là vô địch.

Dòng đời qua mau, khi sắp chết hắn đau lòng sám hối. Nhờ dư phước hắn tái sanh lại vào một nhà giáo nọ. Lớn lên lại say mê văn chương, khi đọc phải những bài mà hắn viết trong tiền kiếp bèn la toáng lên:

- Trời đất! Đời lại có kẻ bất lương đến thế, dùng ngòi bút làm toàn chuyện bá đạo!

STEVEN N
Atlanta, Dec. 2015